

Vragen aan de Fontein

'VREEMD VUUR' (1). (Le 10:1-7)

Vraag 1:

Toen ik de geschiedenis van de zonen van Aäron las in Le 10:1-7, raakte ik wat geïrriteerd. Was het nu nodig, dat de Here God die twee jongens om zo 'n klein vergrijp met de dood bestrafte ?

Antwoord :

Ik kan me die geïrriteerdheid heel goed begrijpen. Als God een God van liefde is, zoals we altijd op grond van de Bijbel denken, dan werpen bepaalde Bijbelgedeelten, zoals het lijkt, een heel ander licht op Zijn karakter.

Of.....zouden we soms een totaal vertekend beeld hebben van wie God werkelijk is?

Eerst kort enige informatie over het Bijbelboek Leviticus en vervolgens iets over de priesterwijding.

Wellicht hebt U wel eens gehoord van Gandhi, de man die door geweldloos verzet oppositie voerde tegen de Engelsen, die het toentertijd te zeggen hadden in zijn vaderland, India.

Toen Gandhi jong was, ontmoette hij een christen, die hem adviseerde de bijbel eens te gaan lezen.

Gandhi begon heel ijverig op bladzij 1. Genesis en Exodus boeiden hem, maar schreef hij later, toen hij begon aan het derde Bijbelboek, Leviticus, was hij al snel in slaap gesukkeld.

Trouwens, hoe velen van ons hebben het opgebracht dit Bijbelboek te lezen??

Laten we het elkaar niet kwalijk nemen, want van de 27 hoofdstukken die dit Bijbelboek telt, zijn er slechts drie hoofdstukken die verhalend zijn (de hoofdstukken 8 t/m 10) en de resterende 24 hoofdstukken bevatten allerlei bepalingen over offers, feesten, wetten, reinigingsvoorschriften en over straffen.

Te midden van al die hoofdstukken met bepalingen, voorschriften en wetten enz. lezen we de kerntekst van dit Bijbelboek: Le 20:26, die luidt:

'Weest Mij heilig, want heilig ben Ik, de HERE, en Ik heb u afgezonderd van de volken, opdat gij Mij zoudt toebehoren'.

Met andere woorden: *'Ik ben heilig'*, zegt de Here God, *'en ik wil een volk, dat ook heilig is in heel zijn handel en wandel, heel anders dan de volkeren die Mij niet kennen.'*

Deze tekst bevat de kern van het antwoord op de vraag.

Misael en Elsafan hadden er op hun neus bijgestaan.

Van die priesterwijding hadden ze niets willen missen.

Tenslotte was Aäron, de hogepriester, hun volle neef en zijn zonen hun achterneven.

Ze waren dan ook wel van de stam van Levi, maar zij konden niet priester worden.

Nee, zij hadden een andere taak. Als de tabernakel afgebroken werd, waren zij en hun familie verantwoordelijk voor het vervoer van de ark en van de gouden voorwerpen uit die tabernakel. Maar nu op deze 8^e dag had Mozes hen, Misael en Elsafan, niet geboden de ark of het koperen wasvat of wat dan ook weg te dragen, maar de dode lichamen van twee van hun achterneven die net tot priesters waren gewijd.

Ze hadden hun achterneven opgetild in de kleren die ze droegen, priesterkleren die nog roken naar de olie waarmee de jonge mannen pas gezalfd waren, kleren die nog rood waren van het bloed dat Mozes daarop gesprenkeld had. Het volk zal eerbiedig een haag gevormd hebben, toen de treurige stoet voorbij kwam. Nee, Aäron liep niet achter de stoet en zijn twee jongste zonen ook niet. Mozes had gezegd, dat dat niet mocht nu ze pas gezalfd waren. Ze mochten, zoals gebruikelijk, zelfs hun mutsen niet afzetten, en hun kleren niet scheuren.

Of ze het begrepen hebben?? Het volk vast niet!! Want ze hadden zulke hoge verwachtingen van Nadab en Abihu gekoesterd. Dit was de jonge generatie die op het punt stond door te breken. Jongens uit zo'n voortreffelijk gezin. En God moet hen vast ook wel voortreffelijk vinden, want mochten deze Nadab en Abihu niet samen met Mozes, Aäron en 70 oudsten de berg mee op, toen de Here God een verbond met het volk sloot?? (Ex. 24:1).

En nu..., vlak na hun inzegening, worden ze door de Here God gedood door een bliksemstraal en worden ze nu door hun achterneven buiten de legerplaats, in de woestijn onder een hoop stenen begraven. En de reden?? Omdat ze *'vreemd vuur'* voor het aangezicht des Heren hadden gebracht. Zo staat het tenminste in Le 10:2.

Begrijpt U het?? Ik kan me de geïrriteerdheid van de vraagsteller voorstellen.

Wat wil de Here God ons nu met dit Bijbelgedeelte leren??

Laten we eerst maar eens zien, wat aan deze 8^e dag vooraf ging.

In Exodus kunnen we lezen, dat Mozes tweemaal van God de opdracht kreeg de berg Sinäi te beklimmen. Daar kreeg hij van God niet alleen de twee stenen tafelen met daarop Gods geboden, maar ook de beschrijving van het heiligdom waar de Heer gediend wilde worden, de tabernakel.

In dat heiligdom, in die tabernakel, komen altaren te staan en daarop moet ook geofferd worden, zegt de Here God, en daarom geeft God zeer gedetailleerd aan Mozes aan, wie de priesters moeten zijn en welke kleren ze moeten dragen. Dat laatste kunt U lezen in Ex. 28 en 29. En als Exodus besluit met hoofdstuk 40, sluit Leviticus naadloos aan met de beschrijving van de offers die gebracht moeten worden, 7 hoofdstukken lang.

En in de hoofdstukken 8 en 9 is het dan zo ver: Aäron zal tot hogepriester worden gewijd en zijn 4 zonen tot priester. Het hele volk is samengestroomd bij de ingang rondom Mozes, Aäron en de vier zonen van Aäron, Nadab, Abihu, Eleazar en Itamar .

Ik stel me voor, dat vlakbij Mozes een tafel stond, met daarop de prachtige kleren van de hogepriester en de priesters, en daarnaast een kan met olie en een korf met ongezuurde broden en een bak met water.

Ik denk, dat het doodstil was en de stilte enkel verbroken werd door het loeien van de stier voor het zondoffer en het blaten van de twee rammen, een voor het brandoffer en een voor het wijdingsoffer. Tot grote verbazing van het volk, nam Mozes een doek, maakte die vochtig en waste zijn broer Aäron en zijn vier neven. De omstanders zullen verbaasd geweest zijn, maar het wel hebben begrepen: als je priester wilt zijn, als je middelaar bent tussen God en het volk, dan moet je schoon zijn, dan mag geen enkel vuil van de wereld je aankleven.

Alles wat zweemt naar verderf, moet worden weggenomen. Vervolgens kreeg Aäron zijn prachtige kleren aan, kleren speciaal voor de hogepriester: een prachtige soort jurk, hemelsblauw, met daarover een soort jak, de efod: violet en rood en met allemaal gouden draden er doorheen, op de schouderbladen vastgemaakt met edelstenen met daarop de namen van de 12 stammen. Daarover nog het borstschild, eigenlijk een soort envelop van stof, met gouden ringen en kettinkjes vastgemaakt aan de efod, met daarop die 12 grote edelstenen met de namen van de stammen en in die envelop de Urim en de Tummim, waarmee de priester kon bepalen wat Gods wil was voor het volk. En toen Aäron ook nog die grote tulband met die gouden plaat op zijn hoofd kreeg, hielden de mensen de adem in: Wat was dit geweldig !!!!

Toen had Mozes de olie van de tafel gepakt en had de hele tabernakel en het altaar gezalfd en tenslotte had hij de olie over het hoofd van Aäron laten lopen. Dit was het teken, dat God a.h.w. met Zijn Geest beslag legde op de tabernakel, beslag legde op de priester.

En toen waren de jongens aan de beurt. Ook prachtige kleren, maar geen efod en geen borstschild. En i.p.v. een tulband een hoofddoek.

Mozes bracht toen de drie voorgeschreven offers en drie maal legden Aäron en zijn 4 zonen hun handen op de kop van de dieren die geslacht werden voor het zondoffer, het brandoffer en het wijdingsoffer. Offers, als symbool van het verbond tussen God Aäron en zijn zonen.

Oh, alle drie offers waren indrukwekkend, maar het wijdingsoffer misschien wel het meest. Vooral het moment, toen Mozes zijn vinger gedoopt had in het bloed van het geslachte dier en dat bloed gestreken had op de rechteroorlel, de rechterduim en de rechter grote teen van zowel Aäron als van zijn zonen. De mensen hadden het begrepen: de rechteroorlel was het symbool voor alle zintuigen, de rechterduim het symbool voor de handen en de grote rechterteen voor je handel en wandel. Door het bloed op deze lichaamsdelen gaven de hogepriester en de vier priesters te kennen, dat ze zich aan de Here God wilden wijden met al hun zintuigen, met alles wat ze deden met hun handen en met hun gehele gedrag.

Aäron en zijn zonen hadden vervolgens hun armen naar voren gestrekt gehouden en Mozes had ze gevuld met vlees en brood en koek, uit die mand op de tafel en die armen hadden ze zachtjes heen en weer bewogen. En omdat de armen van de hogepriester en de vier priesters gevuld waren, wordt dit wijdingsoffer ook wel 'vuloffer' genoemd en zo wordt dit offer ook in de SV vertaald. Mozes had daarna nog de olie genomen die over was en ook van het bloed dat nog op het altaar lag en had dat zowel dat bloed als die olie gesprenkeld over Aäron, zijn vier zonen en over hun prachtige kleren. Iedereen wist het nu: zij waren geheel aan de Here God toegewijd en het bloed diende als teken voor verzoening.

En tenslotte werd er nog samen gegeten als bevestiging, dat het verbond tussen de Here God en het huis van Aäron nu werkelijk gesloten was. 'En', zei Mozes, *'Aäron en jullie ook jongens, zeven dagen moeten jullie hier bij de ingang van de tabernakel blijven. Je blijft hier ook maar slapen en er is nog genoeg vlees en brood over om van te blijven leven en als de week om is, op de achtste dag, dan komen we hier allemaal weer, ik en gehele volk.'* En op de achtste dag hadden ze er weer gestaan, allemaal. In grote verwachting en spanning. En toen had Aäron voor het eerst als hogepriester geofferd en zijn zonen hadden hem geassisteerd. Wat waren dat plechtige momenten geweest, toen Aäron het zondoffer en het brandoffer had gebracht en later nog diezelfde offers voor het volk samen met een vredeoffer en een spijsoffer.

Wat een plechtig moment, toen de zonen van Aäron naast hun vader hadden gestaan en hem de schaal met bloed hadden voorgehouden, en hij, Aäron, zijn vinger in het bloed gedoopt had en dat gestreken had aan de hoornen van het altaar.

Wat indrukwekkend, toen Aäron na het offeren daar op die verhoging stond en zegenend zijn armen uitstreekte over het volk.

In doodse stilte waren Mozes en Aäron toen de tabernakel binnengegaan.

Wat ze daar gedaan hebben, weet geen mens, maar toen ze weer te voorschijn kwamen, hadden ze beide hun armen uitgestrekt en het volk gezegend.

Je voelde de aanwezigheid van de Here God en ..... plotseling, plotseling, was het gebeurd: er was een bliksemflits van boven gekomen, *'er ging vuur uit van de Here'* (staat er in de bijbel) en dat vuur verteerde het brandoffer.

Toen wisten de mensen het zeker: dit is van de Here God en ze juichten en ze juichten!!

(wordt vervolgd)

Gods zegen gewenst!!

Br. Kees van der Bijl

kvd bijl@gmail.com